

Sygn. akt II KS 14/21

POSTANOWIENIE

Dnia 25 sierpnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki

w sprawie **A. O. i R. O.**

oskarżonych z art. 54 § 1 i 2 k.k.s. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 25 sierpnia 2021 r.,

skarg obrońców oskarżonych

na wyrok sądu odwoławczego – Sądu Okręgowego w W.

z dnia 2 lutego 2021 r., sygn. akt X Ka (...),

uchylający wyrok Sądu Rejonowego w W.

z dnia 8 lipca 2020 r., sygn. akt V K (...)

i przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania

na podstawie art. 539e § 2 k.p.k.

1. **oddala obie skargi;**
2. **obciąża oskarżonych kosztami postępowania skargowego w częściach na nich przypadających.**

UZASADNIENIE

A. O. i R. O. zostali oskarżeni o czyny kwalifikowane z art. 54 § 1 i 2 k.k.s. i in.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 8 lipca 2020 r., sygn. akt V K (...),

oskarżeni ci zostali uniewinnieni od zarzucanych im czynów.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez prokuratora i finansowy organ postępowania przygotowawczego, Sąd Okręgowy w W., wyrokiem z dnia 2 lutego 2021 r.,

sygn. akt X Ka (...), uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w W. do ponownego rozpoznania.

Skargi od tegoż wyroku wnieśli obrońcy oskarżonych, zaskarżając go w całości. Skarżący sformułowali tożsame zarzuty, a to obrazę art. 437 § 2 k.p.k., polegającą na uchyleniu zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w W. i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania ze względu na dopuszczenie się przez ten Sąd błędu w zakresie dokonanych ustaleń faktycznych oraz dokonanie powierzchownej analizy i oceny wybranych dowodów, interpretacji ich w sposób jednostronny (na korzyść oskarżonych) bez uwzględnienia zasad logiki i doświadczenia życiowego, w sytuacji, gdy w ocenie obrońców prawidłowa kontrola wyroku Sądu Rejonowego w W. wskazuje, iż Sąd ten takich naruszeń się nie dopuścił, a co za tym idzie brak było podstaw uzasadniających uchylenie wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W konkluzji skarżący wnieśli o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w W. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na te skargi, prokurator wniósł o ich nieuwzględnienie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skargi rzeczywiście nie zasługiwały na uwzględnienie i dlatego podlegały oddaleniu. Jako że zawierają one tożsame zarzuty, zasadne jest łączne odniesienie się do nich.

Przypomnieć od razu trzeba, że skarga na wyrok sądu odwoławczego może być wniesiona wyłącznie z powodu naruszenia art. 437 k.p.k. (w istocie chodzi tu o § 2 zdanie drugie tego przepisu) lub z powodu uchybień określonych w art. 439 § 1 k.p.k. (art. 539a § 3 k.p.k.). Z kolei art. 437 § 2 zdanie drugie k.p.k. zakłada, że uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości.

Wprawdzie w sprawie niniejszej obrońcy formalnie powołali się na naruszenie przez Sąd odwoławczy przepisu art. 437 § 2 k.p.k., to jednak zarówno w zarzutach ich skarg, jak i obszernych uzasadnieniach, kontestują oni w rzeczywistości ustalenie przez Sąd Okręgowy, że oskarżonym towarzyszył zamiar bezpośredni, co prowadziło ten Sąd do stwierdzenia, że rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w zakresie sprawstwa oskarżonych nie było prawidłowe.

Obrońcy starają się w istocie podważyć przywołane tu stanowisko Sądu odwoławczego, traktując swoje skargi jak kolejny środek odwoławczy, tym razem od orzeczenia Sądu Okręgowego. Rzecz jednak w tym, że skarga na wyrok sądu odwoławczego nie stanowi apelacji od wyroku tego sądu, w której wnikać można w meritum sprawy. W postępowaniu skargowym Sąd Najwyższy nie może zaś oceniać, czy rzeczywiście zaistniały merytoryczne podstawy do wydania wyroku kasatoryjnego, gdyż nie jest władny do oceniania materiału dowodowego przedstawionego w sprawie. Rozpoznanie sprawy w tym zakresie należy bowiem do sądów powszechnych. Jak podkreślano już wielokrotnie w orzecznictwie, zakres kontroli dokonywanej przez Sąd Najwyższy po wniesieniu skargi na wyrok sądu odwoławczego ogranicza się jedynie do zbadania, czy stwierdzone przez sąd odwoławczy uchybienie daje podstawę do wydania orzeczenia kasatoryjnego (zob. np. uchwała siedmiu sędziów SN z dnia 25 stycznia 2018 r., I KZP 13/17). W tej płaszczyźnie obrońcom nie udało się skutecznie zakwestionować orzeczenia Sądu Okręgowego, skoro starają się oni wyłącznie podważyć ustalenia odnośnie do faktów. Okoliczności te pozostają poza kontrolą Sądu Najwyższego. We wniesionej skardze należało bowiem wykazać, że nie zachodziły podstawy do uchylenia wyroku z przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania, nie zaś kwestionować stanowisko Sądu Okręgowego co do meritum sprawy. Wobec powyższego przedmiotowe skargi zostały oddalone.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.